

ikke er nogen Forbedring, men faktisk betyder en Forringelse i Forhold til 1906. I 1906 betød de 250,000 Kroners Tilskud fra Statens Side dog, at der kunde ydes indtil 10 Øre pr. Individ fra Statens Side; men nu i 1913 betyder det samme Tilskud, at der kun kan ydes godt 9 Øre; det er altsaa $\frac{1}{10}$ mindre, der herigennem kan ydes til Kommunerne fra Statens Side. Det er en Forringelse sammenlignet med det, man i 1906 tiltænkte Kommunerne. Det forekommer mig, at man i det mindste burde lade Tallet følge med Folkemængdens Forøgelse, og at man i Stedet for det faste Tal skulde have sat, at Statstilskuddet skulde være mindst 10 Øre pr. Individ; saa vilde det dog vokse samtidig med Folkemængden. Men naturligvis ønskede jeg helst, at man fastsatte Tilskuddet til at udgøre mindst en Trediedel af Kommunernes Udgifter til Hjælpekasserne, et Ønske, som jo for øvrigt ogsaa deles af de samlede Hjælpekassers Bestyrelse.

De Ændringer, der er indførte i Lovforslaget, er jo, som omtalt, kun af ringe Betydning, og ikke alle betragter jeg som Forbedringer. Det gælder særlig med Hensyn til den Ændring, der er indført i Lovforslagets § 4, om, at Understøttelserne fra Hjælpekassen kan begrænses baade med Hensyn til Summen og med Hensyn til Tiden. Det forekommer mig, at det, man skulde stræbe efter, ikke er at faa saa mange som muligt ind under det offentlige Fattigvæsen — det har man jo dog ingen Interesse af —, men snarere at holde saa mange som muligt borte fra det offentlige Fattigvæsen, og det er i Virkeligheden ogsaa det, der skulde være Hjælpekassernes Opgave. Hovedbestemmelsen, som findes i Lovforslagets § 3, angiver jo Hjælpekassens Opgave, og det hedder der, at man skal støtte vedkommende „i deres Bestræbelser for at ernære sig uden Hjælp af Fattigvæsenet“, men det hedder ikke, at det kun er for nogle Maaneder, man skal hjælpe vedkommende i deres Bestræbelser. Der kan være Tilfælde, hvor man ikke kan indskrænke det blot til de 180 Kr. eller til nogle Maaneder, men hvor det vil være fuldt forsvarligt at lade Understøttelsen strække sig over en længere Tid og at anvende et større Beløb. Det forekommer mig endvidere, at der ikke er nogen Grund til at vise denne Mistillid til Hjælpekassernes Bestyrelser, der er ingen Grund til at tro, at de skulde være for flotte med Understøttelserne, saa at det er nødvendigt, at Staten sætter den Indskrænkning, at der ikke maa ydes mere

end 180 Kr. i Løbet af 18 Maaneder. Ser man hen til, hvad Hjælpekasserne har brugt i Løbet af det sidste Aar, og hvor mange Personer de har understøttet, viser det sig, at Hjælpekasserne i Aaret 1911 har ydet Understøttelse til 18,000 Mænd og 10,000 Kvinder; altsaa, i alt 28,000 Personer har faaet Understøttelse af Hjælpekasserne, og den samlede Sum, der er anvendt til Understøttelser, er 1,345,117 Kr. Ser man saa hen til, hvad det offentlige Fattigvæsens Understøttelser andrager — jeg har kun Opgivelsen for Aaret 1901, men det bliver nærmest i Favør af Hjælpekasserne, idet Understøttelsen i 1911 faktisk ikke betyder det samme som i 1901 —, viser det sig, at det offentlige Fattigvæsen i 1901 understøttede 49,782 Personer, hvortil der brugtes et Beløb af 6,164,512 Kr., det vil sige, at ikke en Gang det dobbelte Antal af dem, Hjælpekasserne understøttede, kostede det offentlige Fattigvæsen over 5 Gange saa meget. Det forekommer mig, at det baade human og økonomisk set er den bedste Maade at hjælpe paa gennem Hjælpekasserne, og at man derfor i saa stor Udstrækning som muligt bør stræbe hen til at faa draget Folk bort fra det offentlige Fattigvæsen og ind under dem. Jeg kan derfor ikke med samme Tilfredshed, som der gennemgaaende er udtalt fra de øvrige Taleres Side, hilse dette Lovforslag som et Forslag, der indfører Forbedringer. Derimod forekommer det mig, at det er en Forbedring, at Folketinget har slettet Bestemmelsen i § 2 om Indskrænkning af Sognekommunernes Ret, det er i Virkeligheden ikke andet end at gaa tilbage til det, som var Regeringens oprindelige Tanke i Forslaget af 1906. Det Forslag, vi den Gang havde til Behandling, stillede Kommunerne ens, det havde ikke denne indskrænkende Bestemmelse for Landkommunernes Vedkommende. Det var Landstinget, som indsatte denne indskrænkende Bestemmelse; jeg finder det fuldstændig rigtigt, at Folketinget har slettet den, og jeg forstaar ikke, at man fra anden Side har tillagt det saa stor Betydning. Særlig da det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Sonne) udtalte, at det ikke havde nogen nævneværdig Betydning, om den stod der eller ikke, synes jeg ikke, at det kan have nogen nævneværdig Betydning at faa den ind igen; naar man er overbevist om, at Amtsraadene aldrig vil nægte Samtykke, er der ingen Grund til at gaa til Amtsraadene. Hvorfor ikke lade Sogneraadene, som ganske naturligt kan have et bedre Blik for, hvad